

Hoofdstuk 6:

Landhotel Steinerwirt

Pas toen Vincent de auto stil zette op een vrije parkeerplaats naast het hotel, viel hem eindelijk de gedachte in die hem, de hele bijna vier uur die de rit had gekost had, had geplaagd, maar die hij steeds nèt niet helemaal had kunnen vatten.

Wat 'de fuck' ben ik aan het doen?

Hij keek op zijn horloge en zag dat het tegen zessen liep. Het executive board waarin Maria Gutierrez voor het eerst zou aanschuiven als lid, moest inmiddels allang voorbij zijn. Maar dat was verre van het meest verontrustende van de situatie, want opeens was hem volledig duidelijk wat er gebeurd moest zijn, de afgelopen... wat was het? Vier uur. De woede en frustratie pompten opeens door zijn lijf en onbewust kneep hij heel hard in het stuurwiel dat hij nog steeds vast had.

“U heeft me gebruikt, mevrouw Waller!”, gromde hij met een opvallend schorre stem. Hij vroeg zich af of hij heel goed verstaanbaar was en vroeg zich meteen daarna af of het uit maakte: als ze al in zijn hoofd zat, wist ze al lang wat hij ging zeggen. “U heeft me gewoon gemanipuleerd, alsof ik uw marionet ben. Precies hetzelfde als, als...”, hij maakte een vaag gebaar richting zijn bijrijder, “uw lakei... dat daar!” Hij keek in zijn achteruitkijkspiegel en zag dat mevrouw Waller nog steeds in een foetushouding op de achterbank lag, zoals het grootste deel van de rit het geval was geweest.

“In de omstandigheden was dit de... meest praktische oplossing”, begon Nieman naast hem te praten, “Er was weinig tijd.”

“U heeft het recht niet!”, viel Vincent woedend uit, nog steeds via de spiegel naar mevrouw Waller loerend op de achterbank. Hij sloeg met zijn hand op het stuur.

“Recht, welk recht?” Het was opvallend hoe erg de minachtende toon in Nieman's stem die van mevrouw Waller zelf benaderde, “Waarom zou jij het recht hebben niet door mij... gebruikt te worden als dat nodig is? Wat maakt jou meer dan iemand anders? Meer dan Carlo of Maria?”

“Dat is belachelijk!”, barstte Vincent uit.

“En daarnaast: is het teveel om een keer iets terug te vragen?”

“Terug te vragen?”, zei Vincent op hoge toon. Hij beseftte opeens dat hij zich niet eens afgemeld had voor de vergadering. Wat moesten ze wel niet denken? Dat hij dood was of zo? Hij voelde opeens de sterke, koude hand van Nieman op zijn schouder en draaide zich naar haar toe.

“Wie heeft je verteld over de Gave? Wie heeft je geleerd die te gebruiken?” Nieman keek hem met een dwingende blik aan, “Waarom denk je eigenlijk dat ik dat gedaan heb voor je?”

Vincent wist even niet wat hij moest zeggen. Ja, wat had hij eigenlijk gedacht? Dat het logisch was dat de ene soortgenoot de andere hielp? Dat mevrouw Waller graag een mentor voor hem, de aanstormende jeugd wilde zijn? Hij zag opeens in dat hij hopeloos naïef was geweest.

“Je had me toch gewoon kunnen... vragen? In plaats van mij zo te ... verkrachten?”, bracht hij uit. Hij walgde van zichzelf hoe zwak hij klonk. “Weet u wel hoe... vies ik me nu voel?”

Er gleed een vileine glimlach over Nieman’s gezicht, “Moet je nagaan hoe mejuffrouw Gutierrez zich moet voelen; jij mocht ten minste je broek aanhouden! Je hoefde alleen maar te chauffeuren.”

Vincent was met stomheid geslagen. Hoe wist ze dit allemaal? Opnieuw nam de woede bezit van hem: “Ik ben hier helemaal klaar mee! Ik neem aan dat u nu alles heeft wat u wilde? Ik heb u Nederland uit geloosd. Heb ik u dan voldoende terug betaald? Dan stel ik voor dat onze wegen zich nú scheiden!”

Vincent had verwacht dat mevrouw Waller tegen hem in zou gaan, maar Nieman knikte instemmend en zei alleen maar; “Dat lijkt me acceptabel. Maar nu nog niet. Laten we er eerst voor zorgen dat we ons in dit hotel installeren.”

Vincent kon een zucht van opluchting met moeite inhouden: er leek hem opeens een uitweg geboden te worden. Nog even dit ouwe krenge hier inchecken, meteen even met Goof en Maria bellen en dan als een haas terug naar Amsterdam. Opzouten met die mevrouw Waller: *Toedelodokie!* Hij hoefde haar nooit meer te zien! Toegegeven, ze had hem nieuwe wegen getoond die hij zelf nooit had gevonden. Maar nu was het tijd om afscheid te nemen. Hij besloot dat dit de eerste en de laatste keer was dat hij zelf gemanipuleerd werd, zoals hem de afgelopen uren was gebeurd.

“Er zijn nog twee geschakelde kamers beschikbaar”, zei de receptioniste, een nogal dikke vrouw van middelbare leeftijd, turend op een scherm op de balie.

“Dat is uitstekend, die nemen we”, zei Nieman meteen. Ze stond achter de rolstoel waarin mevrouw Waller getild was; het hotel bleek er eentje in de lobby te hebben staan voor gasten. Een dekentje uit Vincent’s auto lag gedrapeerd over haar schoot. Mevrouw Waller zag er zo uit als een broos vogeltje, een ernstig zieke patiënt. “Werk jij verder de boeking af, jongeman?” Nieman keek naar Vincent, “Mevrouw is vermoeid en moet even uitrusten van de lange rit.”

Vincent knikte en gaf één van de sleutelkaarten aan mevrouw Waller’s bediende, “Ik kom de andere zo brengen”, zei hij.

“Hoeveel nachten? ”, vroeg de receptioniste, toen Nieman de rolstoel al richting de liften duwde.

“Eén, neem ik aan”, zei Vincent snel.

“Allebei op uw naam?”

Vincent knikte. Hij keek toe hoe de vrouw persoonsgegevens van zijn id-kaart overnam.

“Op stap met uw grootmoeder?”, vroeg de receptioniste nieuwsgierig.

Vincent besloot haar niet wijzer te maken; “Mijn oma? Ja, ja. We zijn op doorreis. Of... zij, dan. Ik ga vanavond al weg.”

“Vin, daar ben je dan eindelijk!”, klonk de stem van Goof, “Waar *de fuck* hang jij uit?”

“Tja, in een hotel ergens onder de rook van Oldenburg”, antwoordde Vincent. Hij had zich in de lobby in een fauteuil gezet, “Steinerwirt heet het hier”.

“Wààr?”

“Duitsland, niet ver van Groningen.”

Het bleef even stil, “Soms begrijp ik echt helemaal niets van je, Vin. Hoe kun je nou in één keer verdwijnen? De hemel hangt ramvol satellieten, de grond zit propvol kabels, maar

verwaardigt meneer zich om héél even iets van die moderne technologie te gebruiken? En even iets van zich te laten horen?”

“Sorry, Goof. Het waren... bijzondere omstandigheden.”

“Tss... Het lijkt godverdomme wel op die raadselachtige tripjes van je naar België die je een tijd maakte. Dat mysterieuze neukertje of wat het ook was.” Vincent begreep opeens weer waarom Goof ook alweer ceo was geworden; hij was altijd al een snelle denker geweest, “Ga me nou niet vertellen dat dit hier mee te maken heeft.”

“Dat klopt. Dit heeft daarmee te maken”, zuchtte Vincent: waarom zou hij er ook over liegen. “Maar na vanavond is het klaar. Dat beloof ik je!”

Vincent hoorde Vincent in de hoorn zuchten, “Dat is je geraden. Maar goed, het overleg vandaag was geen volledige catastrofe, we liggen nog op koers. Morgenochtend om elf uur, in mijn kantoor, kunnen we dan bijpraten?”

Vincent knikte; “Ik zal zorgen dat ik er ben, Goof!”

Mevrouw Waller bleek al in bed te zijn gestopt, toen Vincent de hotelkamer binnen liep. Het dekbed was hoog opgetrokken tot haar kin en ze staaarde naar het plafond. Nieman was even nergens te bekennen. Vincent moest toegeven dat hij daar blij om was; dat mens gaf hem steeds meer de kriebels.

“Daar ben je”, klonk de krassende stem van Waller. Ze zag er wederom nogal zwak en oud uit, in dat grote bed. Vincent vroeg zich af waarom hij zich zo door haar had laten koeioneren door dat verdomde oude besje. Hij kon opeens niet wachten haar definitief vaarwel te zeggen.

“Helemaal geïnstalleerd, zie ik, fijn”, zei Vincent, “Dan rest me niets anders dan jullie beide dames een goede verdere reis te wensen. En voor nu alvast een goede nacht!” Hij bedacht zich dat hij met een beetje geluk kan nog ruim voor middernacht thuis kon zijn als hij nu ging rijden.

“Kom dichterbij, Vincent”, zei mevrouw Waller.

Vincent ging zuchtend op het bed zitten.

Onverwacht verscheen er vanonder het dekbek een leerachtige koude hand die zijn onderarm vast greep, “Blijf deze nacht nog hier bij me!”, klonk haar dringende stem.

Vincent voelde zich ongerust worden, “Oh nee, ik moet morgen alweer op het werk zijn. En bovendien: we hebben maar twee kamers. Voor u en Nieman.”

“De tweede kamer is voor jou, jongeman. Dommerd. Je weet toch wel dat mevrouw Nieman tegenwoordig altijd in mijn kamer de wacht houdt?”

Wat de fuck, dacht Vincent, en hij had opeens een beeld voor zich hoe Nieman elke nacht met een jachtgeweer op schoot in de schommelstoel naast het bed van de oude dame zat, “Maar ik moet ècht vanavond al terug.”

“Dat hoeft je niet”, zei mevrouw Waller, heel beslist, alsof ze een feitelijke constatering deed. Opeens was Vincent bang dat ze hem opnieuw zou manipuleren om hem daarvan ook te overtuigen.

“Ik vraag het je, Vincent”, ging mevrouw Waller door, “Koest maar: ik zal je niet... dwingen! Ik vraag het je alleen maar. Het laatste dat ik van je zal vragen. Deze nacht nog. Het is de nacht. Dan... ben ik het ... bangste.”

Hij keek haar fronsend aan; het was niets voor Imogen Waller om zich zo kwetsbaar op te stellen. Er viel hem in dat ze natuurlijk eerder met angst had gesproken over de anderen, of beter: hem. Opeens was hij heel nieuwsgierig: “Voor wie ben je bang?”

Mevrouw Waller schudde haar hoofd en sloot haar ogen.

“Voor wie? Als u dat vertelt zal ik vannacht blijven!”, flapte Vincent er uit. Hij had zich zojuist bedacht dat als hij morgenvroeg maar vroeg genoeg weg ging, nog steeds op tijd op kantoor kon zijn.

Mevrouw Waller draaide haar hoofd naar hem toe, “Charles. Hij heet Charles.” Ze glimlachte licht, alsof ze zijn beeld voor ogen haalde.

“Is hij een ... andere ... ehh...?”, vroeg Vincent opeens ademloos, “Iemand... net als u en ik? Zijn er überhaupt anderen met de Gave?” Hij moest opeens weer denken aan die dame die in New York voorbij was gelopen, die L. Khupane. Hij had het nooit met mevrouw Waller over haar gehad.

“Jongen, wat moet je nog een boel leren! Ach, ach. Maar ja, inderdaad: er zijn anderen.”

Toen hij wakker werd, dacht hij heel even dat hij gewoon thuis was in Amsterdam. Heel even voelde hij weer opwindning bij het idee dat hij het bed deelde met Maria Gutierrez. Maar toen hij om zich heen keek, lag er niemand naast zich en was er niet dat prachtige uitzicht over het nachtelijke IJmeer, dat hij vanuit zijn slaapkamer altijd had: hij deed 's nachts nooit de gordijnen dicht. De slaapkamer waar hij nu was, was veel donkerder en voelde bedompt, zoals dat bij hotelkamers zo vaak het geval was. Hij kreunde en draaide zich op zijn rug.

Er kwam geen enkel geluid uit de kamer naast hem, die met een tussendeur verbonden was en hij was ervan overtuigd dat mevrouw Waller daar diep in slaap was. Zelf had hij, voordat hij was gaan slapen, nog enige tijd in de lobby doorgebracht om mailtjes op zijn mobieltje af te handelen. Hij had zelfs nog even met Maria Gutierrez gebeld en haar toestemming gegeven nog een nacht in zijn appartement te bivakkeren. Ten slotte had hij nog even gecontroleerd of alles goed was met mevrouw Waller. Ze lag volledig roerloos in bed en tot zijn verwondering was Nieman gaan liggen op een opgevouwen deken op de vloer; alsof ze haar hondje was. Maar eigenlijk was ze nog minder dan dat...

Opeens hoorde hij het geluid weer. Iets metaligs. Heel voorzichtig sloeg hij het dekbed van zich af en tastte naar het nachtkastje. De haardpook die hij vanuit de lobby had meegenomen lag er nog. Hij had zich belachelijk gevoeld toen hij het ding stiekem bij zich had gestoken, maar aan de andere kant wilde hij... niet volledig weerloos zijn als er inderdaad kwaadwillende... anderen waren. Hij had geen moment gedacht dat hij het echt nodig zou hebben. Opeens draaide de kamerdeur naar binnen open. *Dit gebeurt niet echt*, dacht Vincent. Maar een moment later verscheen een man, van achteren aangelicht door een nachtlamp in de gang. Hij had donkere kleren aan, alsof hij een professionele inbreker was.

“Wat...”, begon Vincent. De indringer toonde geen enkele schrik of andere emotie toen hij Vincent, zittend op het bed, opmerkte. In plaats daarvan bewoog hij zich opeens razendsnel zijn kant op. In een reflex ving Vincent de aanvaller op en gebruikte diens eigen vaart om hem over zichzelf heen te slingeren, zoals hij ooit lang geleden had geleerd bij judo. De man smakte op het klein bistrotafeltje dat daar stond en dat werd met een hels gekraak verpletterd.

Die is uitgeschakeld, dacht Vincent hijgend, maar het zelfde moment stond de man alweer overeind. Vincent sprong van het bed en hield de haardpook als bescherming voor zich. De aanvaller leek het ding niet eens te zien en sprong alweer op hem toe. Alweer in een reflex plaatste Vincent een *attaque*, zoals hij had geleerd in het halve jaar dat hij op schermen had gezeten; ja, hij had veel sporten kort beoefend. Tot zijn verbijstering leek het wel of zijn aanvaller zichzelf doelbewust spietste en de haardpook verdween diep in diens maagstreek. Door het gewicht en de vaart van de aanvaller smakte Vincent hard achterwaarts tegen de

hotelmuur aan en bleef maar net met moeite overeind. Zelfs nu nog gaf zijn aanvaller het niet op en probeerden zijn graaiende handen zijn keel te vinden.

“Imogen, *ma belle*, ik kom je eindelijk halen!”, gromde de man. Nog steeds was er geen enkele emotie te lezen in zijn gezicht.

Vincent draaide de pook rond in het lijf van de man, en schopte diens standbeen onderuit. Zo kwam opeens diens volle gewicht op de pook te rusten. Vincent voelde hoe het ijzer van de pook ingewanden aan stukken scheurde. Hij kon hem alleen houden door zijn aanvaller dicht tegen zich aan te trekken. De man herhaalde nog steeds dezelfde woorden, maar nu kwam er ook bloed uit zijn mond. Zijn graaiende armen verloren hun kracht, maar nu bewoog hij zijn gezicht nóg dichter naar hem toe. Om hem te bijten, begreep Vincent opeens! In afschuw wierp hij zijn aanvaller van zich af. Die viel hard achterover en raakte met zijn hoofd de hoek van het bureautje dat daar stond. Zijn kaken klapten zo hard dicht, dat Vincent meende dat er wel tanden móesten zijn afgebroken. Niet dat dat veel uitmaakte, want zijn aanvaller zou die toch niet meer nodig hebben.

Hij was dood, morsdood.

Hijgend zakte Vincent op het bed en merkte verwonderd dat het t-shirt doorweekt was van het bloed van de man. Hij zag donkere vlekken dansen voor zijn ogen en probeerde op adem te komen. Maar op hetzelfde moment werd de tussendeur naar de kamer van mevrouw Waller al met veel lawaai opengesmeten. Een tweede man, ook al weer in donkere kleding, wankelde achterwaarts de kamer in. Achter hem verscheen juffrouw Nieman. Ze had bloed op haar gezicht, handen en op haar kleding en omdat ze een lachwekkende ouderwetse nachtpon, droeg, zag eruit als een krankzinnig geworden huisvrouw in een slechte horrorfilm. Ze merkte Vincent op en zei kort: “Help me”. Meteen daarna pareerde ze een uitval van haar tegenstander als een volleerd bokser en haalde ze zelf met een rechtse uit. Vincent wankelde naar zijn dode tegenstander en trok de haardpook uit zijn lijf. Het ding blonk van het bloed.

Het geluid van een spiegel die aan diggelen ging klonk, en toen Vincent zich omdraaide, zag hij dat de aanvaller Nieman in een hoek gedrongen had en haar een beuk op haar kakement ten beste gaf. Ze zakte groggy onderuit.

Dit is een film: dit is niet waar, dacht Vincent. Hij dwong zichzelf niet meer na te denken, sprong op hen toe en stak met al zijn kracht zijn haardpook naar voren. Zijn schermleerleraar zou niet enthousiast zijn geweest over de gebrekkige techniek, maar het resultaat was er niet minder om. Hij raakte de aanvaller precies op die zachte plek in de zijkant van zijn nek waar een slagader zit. Vincent trok de pook terug en het bloed spoot uit de wond.

De aanvaller draaide zich naar hem toe, alweer met die wezenloze blik in de ogen, maar op hetzelfde moment plaatste Vincent nóg een attaque. Alweer raakte hij de hals van de man en nu ging die neer als een marionet waarvan de touwtjes waren doorgesneden.

Nieman ving hem op in zijn val, greep zijn hoofd in beide handen vast en maakte een snelle beweging. De misselijkmakende ‘knak’ die Vincent hoorde, zou hem nog tijden lang blijven achtervolgen, dat wist hij nu al.

Nieman liet het lijk achteloos op de vloer vallen en knikte, “We moeten hier weg, nu meteen.”

Vincent keek haar verbijsterd aan en keek toen weer beurtelings naar de twee doden in zijn nog steeds half donkere kamer. Hij had opeens nóg een beeld voor zich: hoe de receptioniste zijn persoonsgegevens had genoteerd bij het inchecken. Hij voelde opeens hoe de grond onder zijn voeten weg zakte.

“Vincent!”, klonk de dwingende stem van Nieman. Maar het was natuurlijk mevrouw

Waller die sprak, “Nu!”

“J-ja”, stamelde hij. En hij begon zich snel aan te kleden.

Wordt vervolgd